

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΙΛΙΑΔΑ»: 'Ο Έκτωρ κάνει παρατηρήσεις στον Πάρι και στην Έλένη.

('Έργον του Φλάξμαν).

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΕΝΑΣ ΧΑΜΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Δέν είμαι παρά ένας τιποτένιος — ένας χαμένος άνθρωπος, τό ξαίρω! Δέν είμαι τίποτ' άλλο, παρά ένα κομμάτι κρέας, με δύο μάτια, όπως με είπε, μία φορά, κι' ο άδερφός μου... 'Αλλά τί να γίνει; Δέ μπορώ να κάνω διαφορετικά. Είμαι πλάσμενος έτσι, να πάνουμια κορόιδο διαρκώς...

'Αλλά θά σάς πώ, καλύτερα, όλη την ιστορία μου, να βγάλετε τά συμπεράσματά σας. Είπε ή τιποτένια ιστορία ενός ανθρώπου κωπαντίπ γελούσιον... Δέν έχω κάνει καμιά πράξη, στη ζωή μου, που να μη μου γύρισε στραβά. 'Όπως και ναύαυα, όπως και να φερνόμουν, πάντα έχω βρισκόμουν τό «κορόιδο». 'Αλλά θά σάς πώ την ιστορία μου...

'Απ' τόν καιρό, ακόμα, που πήγαμε σχολικό, ήμουν ο τελευταίος μέσ' στην τάξη. Κι' αυτό, όχι πώς ήμουν ο κοινότερος άπ' όλους — αλλά άπ' την πολλή μου καλωσύνη... 'Όλη μου ή προσοχή, ήταν πώς να βοηθώ τους άλλους. Τόν έαυτό μου, δέν τόν κοίταζα καθόλου. Την εποχή τών διαγωνισμών, πολλές φορές έδινα τό χαριτί μου άγραφο, όχι γιατί δέν είχα τί να γράφω, αλλά άπ' τό να μοιράζω, δεξιά κι' άριστερά, στους άλλους, τη λύση του προβλήματος, ή την έμπνευσία του χαμένου, που μάς έβαζε ο δάσκαλος, και που οι άλλοι δέ μπορούσαν να τά βρουν. 'Από τότε, δηλαδή, φανόμουν τι κορόιδο θά γινόμουν! Κ' οι άλλοι όλοι με είχαν μισήσει, και κολλούσαν γύρω μου, σά βδέλλες, και δέ μ' άφίρνανε να γράφω μία γραμμή... Κι' όσαν έπαυσα τους πώ κοκούς βαθμούς, χαμογελούσα, όλος ευχαρίστηση: είχα, μέσα μου, τό σπινίμα της θυσίας, κι' ή συνείδησή μου ήταν ήσυχη. πώς είχα κάνει τό καλό στους άλλους — άν και, πολλές φορές, αυτοί οι άλλοι, ήταν ανάξιοι αυτής της καλωσύνης, και με κοροϊδούσαν, κρυφά και φανερά, και μωββόραζαν την γλώσσα, κάθε φορά που μ' άπαντούσαν έξω...

'Αλλά, κι' έχώ, ήμουν πλά-

σμενος έτσι, και κατάπαντα βουθά τά δάκρμά μου... Τέπο κορόιδο είχα γεννηθεί!... 'Όσπου, στά τελευταία, κι' ο πατέρας μου, βλέποντας πώς ήμουν άνεπίδεκτος μαθήσεως — με τό στενό προβιθαζόμουν κάθε χρόνο — με τράβηξε, μία μέρα, και μ' έστειλε να μάθω κάποια τέχνη. 'Αλλά, και κεί, τά ίδια και χειρότερα... 'Ο κόσμος μου φανόταν σά μιά κακή παγίδα, που, μολταπίτα, βρισκόμουν γαντζωμένος, και δέν ήπρηχε πρότος να γλυτώσω... Κι' όμως άγατούσα τους ανθρώπους, κι' αυτή μου ή συμπόνια για τους άλλους, ήταν, νομίζω, ή καταστροφή μου...

Στό μηχανουργείο, που δούλευα μαθητεύοντας, ήταν ένα παιδί, δυό — τρία χρόνια μεγαλύτερό μου — γιός ενός χοντρού μεγαλειότου, που έξ αιτίας της μεγάλης τιμιπελιάς του — της πραγματικής του τιμιπελιάς: ήταν, κι' εκείνος, άνεπίδεκτος μαθήσεως — ο πατέρας του, για να τόν τιμωρήσει, τόν είχε βάλει να γίνει θεομαστής. 'Ηταν ένας μάγκας και μισός. Μέρα — νύχτα έπαυζε χαριτά, έπινε, μεθύσε, ξενυχτούσε... Κι' όμως είχε και στιγμές καλές. Γι' αυτές τις λίγες τις καλές του τις στιγμές, είχ' άποφασίσει να τόν σώσει. Τόν έκανα παρέα παχιακά, με την έλπίδα να τόν συγκρατήσω. Κ' έτσι παραμελούσα τη δουλιά μου. Γιούζα, κι' έχώ, στά καρνεύα, τόν παρακαλοούθουσα στά ξενιχτία του, προσπαθούσα να τόν κρύβω μεθυμένο... Κι' αυτό τό πράξιμ βάσταξε, δέν ξαίρω πόσους μήνες. Στό τέλος βρέθηκε να γίνω σάν κι' αυτόν — ή, τουλάχιστον, να δείχνω σάν κι' αυτόν: ένας τιμιπέλης κι' ένας τιποτένιος! Με πέταξαν άπ' τό μηχανουργείο — και με κατηγορήσαν, ακόμα, πώς έχώ τόν ελχα ξεμαλώσει... Αυτά παιδιών τ' άδιόρθουτα κορόιδα!...

Τ' άδέφια μου, σ' αυτό τό μεταξύ, είχαν τελειώσει τό γυμνάσιο, κι' είχαν βουλευτεί στην κοινωνία, 'Αλλος είχε γίνει δικηγόρος, κι' ένας άλλος σπούδαζε γιατρός. 'Ο τελευταίος ήθε-

ΜΙΑ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Τό «Μπουκέτο» ούδέποτε έφείσθη έξόδων και κόπων, προκειμένου να παρουσιάση κάτι καινούργιο στους αναγνώστας του. Τις ημέρες αυτές είχαμε πάλι την ευτυχία να άνακαλύψουμε και ν' άγοράσουμε άντι χιλίων δραχμών τό περίφημο λεύκωμα του μεγάλου 'Αγγλου ζωγράφου Φλάξμαν, τό έμπνευσμένο άπ' την «Ιλιάδα» και την «'Οδύσσεια» του 'Ομήρου. Τις θαυμάσιες εικόνες του λευκώματος άρχίζουμε δημοσιεύοντες άπό σήμερα στη σελίδα αυτή.

λε να γίνει ναυπηγός. Από μικρός είχε μανία με τη θάλασσα, και περνούσε, τα μικρά του χρόνια, να σίχνει καρδιάκια μέσα στη στέρνα... Τά κατάφερε να γίνει καπετάνιος. Με πήρε, τότε, και μένα στο καράβι του, με την Ελλάδα να με στρώσει στη δουλιά. 'Εκείνο τόν καιρό, γυρίζα στους δρόμους σαν άλητης, κλώνοντας δ.τι δουλιά μου πήγαινε από χέρι. 'Αλλ' έξ αιτίας της σημερινίας μου στους άλλους, τα λόγια παραδώρα μου που τάρωσαν οι ξένοι —κ' έτσι, διαρκώς, ήμουν άδεκαρος... Τά δυο τα μεγαλύτερα τ' αδέρφια μου —ιδίως ο γιατρός, που μ' έλεγε «ένα κομμάτι κρέας, με δυο μάτια— δε γυρίζανε καθόλου να με δώσω. Μόνον ο μικρότερος, ο καπετάνιος σ' ένα φορητό, φάνηκε από τονετικό μαζί μου —ως και να ντελόνταν για τόν χάλι μου— και με πήρε να με στρώσει στη δουλιά... 'Αλλά, δε βαριόσαι! Τό κορόιδο διορθώνεται ποτέ ;...

'Ο μικρότερος εκείνος αδερφός μου, είχε χαρακτήρα δεσποτικό κ' αυθάγατο : ήθελε να κάνει τά δικά του. Δέν ένιωθε τη λήθη τόν άνθρωπον, ή δυστυχία τους και τό μαρτύριό τους, δέν ειρσκαν ήρώ μέσα στην καρδιά του... Τόν καιρό της μεγάλης άπεργίας, φρέθηκε σκληρά και ταπεινά. Δε μπορούσα ν' άνεχτώ αυτό τό πράμα. 'Απ' την πρώτη στιγμή της άπεργίας, πήγα με τη μεριά τόν άπεργόν. Φρόντασε μαζί μου —μπορεί και με τό δίκιο του— και με ξαναπέταξε στο δρόμο...

'Από τότε, δέν είδα προσοχή. Γνώρισα τη μεγάλη δυστυχία. Γνώρισα τη μεγάλη εγκατάλειψη. 'Ο πατέρας μου ήταν πεθαμένος. Δέν είχε μείνει παρά ή μητρού μου —τη μητέρα μου σχεδόν δέν τη θυμάμαι— κ' αυτή δέν είχε μάτια να με δει. Κι' όμως τά κατάφερε να ήσσο, και με τόν ιδρότα μου και την ύπαση μου, άφού τέλειωσα τό στρατιωτικό, ν' άνοιξω και μιά μικρή παράγια. 'Ηταν ένα φτωχικό κερκενδάκι, για τούς τυποτέτοις, σαν και μένα.

Και μιά νύχτα —μιά νύχτα τού χειμώνα— γνώρισα τη μεγάλη περιπέτεια. 'Ησαν, θυμάμαι, μιά νύχτα βροχερή, κ' έτοιμοί έδουιν να κλείσω τήν παράγια μου —δταν είδα μιά παράξενη σιά, ξαπλωμένη στά σκαλιά της αποβάθρας. Πήρα τό φανάρι μου, και πήγα να κοιτάξω. 'Ησαν μιά γυναίκα ξυλιμαμένη, με μπαλωμένα ρούχα και ξυπόλητη. Τήν άρπαξα στην άγκαλιά μου, και τήν πήγα μέσα στο μαγαζί. Τήν πήρα, στην άσχη, για πεθαμένη. 'Ηταν ξεπαγωσμένη και βρομμένη. Τρόμαξα ώσπου να τη συνεφέρω. 'Ησαν μιά κοπέλλα ξεπεσμένη, όρφανή κ' από πατέρα κ' από μάνα, που τήν είχαν ψυχοκόρη σ' ένα σπίτι, αλλά τήν είχαν τόσο τυραννήσει, τήν είχαν φέρει σε μιά τέτοια θέση, που τότε σιάσει, έδω και μιά βδομάδα, και γυρίζε γυμνή και νησιωτή.

Είχε πάει κοντά στην αποβάθρα, με τό σκοπό να πέσει μέσα στη θάλασσα —αλλά τήν τελευταία τη στιγμή, τόσο άπ' τό χού κ' άπ' τήν πείνα, όσο κ' άπ' τήν καταντία της και τήν άπόγνωσή της, είχε μείνει σαν ξερή στά σκαλοατία...

Τήν πήρα μέσα, τήν περιποίηρα, τής έφερα γιατρό να τήν κοιτάξει. Με τις λιγοστές οικονομίες μου, τήν πόδεσα, τήν έντυσα, τήν έβανα κινά. Τήν είχα συντροφιά μου κ' άκούσματα, στις βαραιοσιαιμένες μου τις ώρες. Κ' έπειδή πήγαμε, κ' οι δυο, απόλληροι της μοίρας, έρημοι κ' άπομόναχοι στον κόσμο, αποφάσισα να τη σπερανοθώ.

'Εγινε κ' αυτό, σε δυο—τρεις μήνες. Στήσαμε, τότε, τό νοικοκυριό μας, κ' άρχισαμε να ζήσιμε φτωχικά. 'Η πελαργία της παράγιας, καθώς είπαμε, ήταν όλη τυποτένια, σαν και μένα. Που και που, όμως, στη χάρη και στη φέξη, ξεπερσε και κανένα πό καλός.

Είχα προσέξει πως, άπ' τόν καιρό της παντοιάς μου, σήγαιζε και κάποιος παλληγάρι —ένας κωμωρότος βαποριστή— που δέν τόν είχα ιδιομένο από μικρότά. Είχε γίνει ταχτικός πελάτης, στο φτωχικό μου τό κερκενδάκι, και κάθε βράδι, μέχρι που να κλείσω, συνήθιζε να παίρνει τόν καιρό του, και να ρομαντζάριε μοναχός του. Είχε πάσει γνωριμία με τη γυναίκα μου —και πολλές φορές καθόσανε μαζί, και φιλοκοινοβενιάσανε, και κόναν χωρατά. 'Ησαν ένα νόστιμο, μελαχροινό παιδί, μ' ένα χουσό δόντι στη μασέλα. 'Επειδή, εκείνο τόν καιρό, έτυχε κ' αυτός να μη δουλεύει, κ' ήσαν, έξ άλλου, ταχτικός πελάτης —τόν εύκόλινα σε μερικες δουλιές, και τού δάνασα κ' ένα μικρό ποσό, να περάσει ός τό τέλος τού μηνός, που θά ξανάβρηνε με τό βαστόρι, καθώς έλεγε.

'Όταν εκείνο τόν καιρό, που σήγαιζε στη φτωχική παράγια, τόν κοιτούσα από καλιά κ' άπ' αδερφό μου. Τό κορόιδο ξαναζούσε μέσα μου —πό κορόιδο, άπ' όλες τις φορές ;...

'Η γυναίκα μου καθότανε μαζί του, και κοινοβενιάσανε, με γέλια και μ' άστεία... Στην άσχη, δέν είχα δώσει σημασία. 'Όταν, όμως, τέρασε κ' ο μήνας, κ' εκείνος ήταν πάλι στην παράγια —άντις για να μαπαράρει, καθώς έλεγε— άρχισαν να

με τρώνε ύποψίες. Κι' ούτε γι' αυτές τις ύποψίες, θά ήμουν τόσο ικανός ο ίδιος, άν δέν ήταν τό παιδί τού μαγαζιού —ένα παιδί που τόχα πάρει, κ' εκείνο, από λίγη, έπειδή ζητιάνευε στους δρόμους, και που, μιά μέρα, μ' άφησε κ' εκείνο— άν δέν ήταν, λέω, τό μικρό παιδί τού μαγαζιού, να μ' άνοιξει, καθώς, τά μάτια...

Κ' ένα βράδι, ξαφνικά, τήν έχασα! 'Επρέξα σ' όλες τις άστυνομίες, για να μπωρέσω να τήν ξαναβρω! Κόντευα να χάσω τό μυαλό μου... Μου ξαναγύρισε, σε δεκατέντε μέρες, κ' έπεσε στά πόδια μου, και με παρακαλούσε, να λυπηθώ τά μάτια της, και να τή συχωρέσω... Τά δάκρυά της τρέχανε ποτάμι. 'Εκλαιγα, κ' έγώ, σαν τό μικρό παιδί...

Κ' έπειτα τήν έχασα για δεύτερη φορά... Πάνε δέκα μήνες, κ' ακόμα να γυρίσει! Κι' ο κωμωρότος, άπ' τήν πρώτη της φευγάλα, είχε γίνει άφαντος, κ' εκείνος...

Και τό ξάρινο θεμάκι —τό ναύθο μέσα στα βάθη της ψυχής μου— πως έτοιμή τη φορά, δε θά γυρίσει! 'Εχω πάρει να τήν περιμένω...

'Αλλά κ' άν τύχαινε και γυρίζε μιά μέρα, κ' έπερτε στά πόδια μου, και με παρακαλούσε —τό ξάρινο άλλο τόσο θεμάκι, πως τό κορόιδο που δέν φρόνησε στά σκαλοατία μου, θά τή λυπηθώ, άλλη μιά φορά, και θάδωρισε, και πάλι, κάποιον τρόπο, να τή δεχτεί, και να τή συχωρέσει...

Είμαι, λοιπόν, ή δέν είμαι τυποτέτοις; Βγάλετε τά συμπεράσματά σας...

Είμαι ή δέν είμ' ένας γελοίος, ένα κορόιδο φοβερό της κοινωνίας, «ένα κομμάτι κρέας, με δυο μάτια— που και μιά σφαιραρα πιστολιού, μέσα στο κεφάλι, και ένα πιάσμα τόσο τυποτένο—ένα πιάσμα που γροπάζει τούς ανθρώπους, και μαζί τους, κ' εκείνον που τούς έκανε— νομίζω πως θά πήγαινε χαμηνί...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΩΤΗΣ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

'Όταν ο 'Όθων έκανε περιοδεία στην 'Ελλάδα, πέρασε κ' άπ' τη Βιθυνία του Γαλαξειδιού, όπου τού έκανε τραπέζι ο δήμαρχος.

'Όταν λοιπόν κάθισαν στο τραπέζι, ο βασιλεύς ρώτησε τόν δήμαρχο :

—Λοιπόν, κύριε δήμαρχε, δέν μάς είπες πως πληγαίνει ο δήμος έδω τέρα;

—'Αφήστε τα, Μεγαλειότατε! 'Ασχημα, πολύ άσχημα.

—Μά γιατί;

—Πάει, ρεμπέλεψε τόρα και κάμωσαν καιρό.

—Και πως δέν φροντίζετε να τόν διορθώσετε;

—'Αμ' τί φταίω έγώ, Μεγαλειότατε; 'Εγώ τόν τά λέω, αυτόνος χαμπαίρ δέν παίρνει. Πάσα μέρα με τά βιαλιά, πάσα νύχτα μέσα στις παθέρες. Σκέφτομα να τόν παντρέψω, γιατί τόν πήραν κιάλας τά χρόνια, τόν έρίφη. Να ιδιοίμε άν θά διορθωθί...

'Ο δήμαρχος μιλούσε άλούσταμα για τόν αδελφό του τό δήμο.

'Η βασίλισσα της 'Αγγλίας Βικτωρία, ήταν, ως γνωστόν, έξαιρητικά σεμνόνικη και ήθικη.

Μιά μέρα, μιά φίλη της τής έλεγε :

—'Ω, Μεγαλειότατη! Τι όραία που εινε να βρισκαται κανεις στον οδραν, μεταξύ τόν προφητών και τόν άγιων, μεταξύ τού 'Αβραάμ και τού Μωσή, τού 'Ηλία και τού Δαυίδ...

—'Οχι, όχι, της απάντησε ή βασίλισσα με έμφραση. Δέν εινε σοστό να βρισκαται μιά κυρία ανάμεσα σε τούσους... άνδρες !...

'Εκείνη—Θά είμαι εύτυχής που θά μπορώ να μοιράζομαι μαζί σου τις χαρές και τις λύπες...

'Εκείνος.—Λύπες, εύτυχώς, δέν έχω...

'Εκείνη.—'Εννοα σου, φίλε μου. 'Όταν παντρευτούμε, νάσα βέβαιος πως θ' άποχτήσης...

Στό Κακοκυροδικείο :

'Ο π ρ ό ε δ ρ ο ς.—Δέν μου λές, κατηγορούμενε, στις έπιχειρήσεις σου αυτές είχες και κανένα συνέταρο;

'Ο κ α τ η γ ο ρ ο ύ μ ε ν ο ς (λαποδότης).—Που να βοήθ σήμερα τίμιο άνθρωπο να συνεταιριστής, κύριε πρόεδρε ;...

Στό κουργείο, ο πελάτης θέλοντας να κάνη τόν ξέπνο :

—Δέ μου λέτε, σας πάραναλω, έχετε ξυρίσει ως τόρα κανέναν πύθρα;

'Ο κουργεύς.—'Οχι, κύριε, άλλ' άν εμφανιστήθε καθήστε...

Θά κάνω τήν άσχη με σας...

